

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie oktober 2017

ZWK WEBSITE

Wij zingen voor het sociale project Eslabonsocial in Ecuador

Bezieler Guy Mennen: “Er heerst heel weinig negativisme”

“Als je op het einde van jouw leven kan zeggen dat je één mens ten gronde hebt kunnen helpen, dan mag je je toch gelukkig prijzen,” vindt Guy Mennen. Als deze bewering juist is – en waarom zou ze dat niet zijn? – dan mag Guy zich wel een bijzonder gelukkig mens weten.

Deze 52-jarige geboren, gedreven verteller en innemende persoonlijkheid is niet alleen medewerkend priester in Wommelgem en Borsbeek, hij is ook nog de officiële pastor aan de Karel de Grote Hogeschool. Verder is hij verantwoordelijk voor Taalfabet, een lokaal opvanginitiatief in Wommelgem en Wijnegem, dat zorgt voor de huisvesting en de begeleiding van niet-begeleide, minderjarige vluchtelingen.

En tenslotte is hij ook als bezieler nog vrijgesteld om ongeveer vijf maanden per jaar het sociale project Eslabonsocial in Ecuador in goede banen te leiden. Het is voor dat laatste initiatief dat ons mannenkoor op zondag 8 oktober om 14u30 zingt in de kerk van Wommelgem-Centrum. En daar mag iedereen meer over weten.

Wat is Eslabonsocial precies?

Guy Mennen: “Eslabonsocial betekent in het Nederlands ‘sociale schakel’. De schakel tussen de mensen uit het Noorden van deze planeet en het Zuiden, in ons geval meer bepaald het zuiden van Ecuador. In goede samenspraak met de Ecuadoriaanse ‘fundacion’ wordt er beslist aan welke noden er voorrang wordt

gegeven: landbouw, ziekenzorg, jeugdwerking, ouderwerking... En die projecten ondersteunen we dus.”

Hoe kwam je precies in Ecuador terecht en niet in een ander land?

“Dat is toevallig gekomen. In 1999 ging Ecuador gewoon failliet. Een bankencrisis en de economie werd er gedollariseerd. De plaatselijke munt (Sucre) werd vervangen door de dollar, die echter 40 keer duurder was dan de Sucre. Eén Sucre werd één dollar, maar dat betekende meteen een enorme verarming voor de bevolking. Op twee jaar tijd vluchtten miljoenen mensen het land uit. Wie nog een beetje geld had, nam de bus naar een buurland om daar iets anders te beginnen, wie geen geld had, probeerde met drugs op hun buik het land te verlaten. Ik had intussen een groep illegale Ecuadorianen leren kennen, die hier in grote miserie vertoefden. Daardoor begonnen we in Wommelgem met ‘Taalfabet’, een opvanghuis voor minderjarige vluchtelingen. In februari 2000 werd Felix, één van die jongens, vermoord. Ik moest zijn moeder de droevige boodschap overbrengen. Zij vroeg om het lichaam van haar overleden zoon naar Ecuador over te brengen en om haar te bezoeken. Dat heb ik gedaan en in de paasvakantie 2000 ben ik voor het eerst naar ginder afgereisd.”

Je kwam onder de indruk van de leefomstandigheden ginder...

“Zeker. Ik kwam terecht in een armenwijk. Dat is intussen wel behoorlijk verbeterd. Maar er liepen daar mama’s van 15, 16 jaar rond met een baby. Eén jaar later zijn we er begonnen met een kleuterschooltje. In dat gebied was ook het water dikwijls in privé-handen. We bekwamen dat het ook kon gebruikt worden voor kleine landbouwprojecten. Er heerste ook een grote kindersterfte en dus hebben we ervoor gezorgd dat er elke week een dokter langs kwam en dat er twee dispensaria geopend werden. Maar we zagen ook dat we nood hadden aan duurzame projecten.”

Hoe kreeg je dat gerealiseerd?

“We zijn daar begonnen met het Casita Belga, een Belgisch huis. Geen hotel. Maar wel een plaats waar we mensen konden ontvangen, die ofwel Ecuador beter wilden leren kennen, ofwel wilden meewerken aan een inleefproject. Vooral een sociaal project. Door de huur van die kamers kwamen we aan een inkomen en intussen kregen we al bezoekers uit België, Nederland, Duitsland, stilaan ook uit Canada en Noord-Amerika. We pikken daar ook een graantje mee van het feit dat vele toeristen voor de Galapagos-eilanden na een verblijf van twee weken ook nog wel eens wilden genieten van het sociale toerisme in onze buurt, zodat we ook hier aan inkomsten komen, maar dat ook de mensen uit de buurt hierdoor werk krijgen. En dat zorgt voor een iets duurzamer oplossing dan verder te moeten leven in een krottenbuurt. De Galapagos-eilanden behoren toe aan Ecuador en je kan er alleen vanuit de hoofdstad Quito of vanuit Guayaquil (in onze buurt) naartoe vliegen.”

Zijn er nog andere manieren waardoor jullie daar aan geld kunnen geraken?

“Voor de klassen mag er geld komen uit België voor alles wat nodig is in een school: boeken, opvoedkundige zaken, loon van de leerkrachten... Wij verhuren ook tehuizen of studio's aan studenten, wat ook weer geld opbrengt. Maar we mogen ook niet klagen over de staat, want na negen schooljaren is de school helemaal gesubsidieerd via een soort Masterplan. En tenslotte hebben we ook nog een steuncomité opgericht, gespijsd door een groep rijkere Ecuadorianen. Ook duurzaam en niet meer afhankelijk van een aantal mensen in Europa.”

Jij bent de bezieler en begeleider van dit soort projecten, maar hoe oefen je controle uit op het financiële. Mensen hier durven zich nogal eens afvragen wat er aan de vingers blijft kleven...

(haalt zijn tablet boven) “Je moet die mensen ook vertrouwen bieden, maar wel met een zekere controle. Zelf ga ik drie keer per jaar – meestal tijdens de schoolvakanties – naar ginder. En dan was het vroeger ofwel zo dat ze tussendoor zelf maar de problemen moesten oplossen, ofwel wachten tot ik opdook. Maar de moderne techniek helpt ons hier ook. Kijk hier: dat is de boekhouding van één week, die ze me op het einde van elke week toezenden via ‘what’s app’. Gratis verbinding en toch elke week een zekere controle.”

Vertel eens iets meer concreet hoe jullie ginder de mensen helpen?

“Wij hebben daar ook nog een zorghuis. Dat is de plaats waar de arme mensen pijnloos de weg naar de overkant kunnen maken. Soms liggen er ook gehandicapte kindjes voor de deur. Op 16 april 2016 werd Ecuador echter getroffen door een grote aardbeving. Tussen haakjes: de huizen die de overheid gebouwd had, waren allemaal ingestort; de huizen die wij gebouwd hadden, bleven overeind. Maar hoe dan ook: het hospitaal moest gerenoveerd worden. We kregen toen van de overheid de opdracht om daar ook de kankerpatiënten te huisvesten.

Wij organiseren zelf ook inleefstages, waardoor vrijwilligers gedurende twee weken telkens vier dagen konden helpen bij b.v. een landbouwproject. Ze gingen dan b.v. mee maïs plukken, maar ze gingen ook meedoen bij een voetbalmatch met de plaatselijke bevolking. Op die manier zijn intussen al ongeveer 1800 mensen bij ons aan de deur geweest. Soms ook voor drie maanden. En de integratie verliep er soms zo goed, dat er zelfs al koppeltjes gevormd werden en er al kindjes uit geboren werden...” *(lacht)*

Wat is er typisch aan Ecuador?

“Er bestaan niet minder dan 64 vulkanen op het vasteland. Sommige zijn al meer dan honderd jaar niet meer actief, maar in 2009 kwam er plots weer één in actie. Hoewel er goed op tijd voor een evacuatie gezorgd was, kwamen er toch nog mensen om het leven toen ze hun vee of hun benodigdheden uit hun huis wilden gaan halen en ze verrast werden door een lavastroom.

Ecuador heeft ook al meer dan tien jaar dezelfde sociaal progressieve regering met een president, die twee keer vijf jaar bestuurd heeft (dat is het maximum) en nu opgevolgd werd door een partijgenoot. Die president heeft ook nog in België gestudeerd en hij heeft wel een aantal zaken vanuit België overgenomen: een stukje sociale wetgeving met ziektebijdragen en pensioenen, maar ook camera's en boetes voor verkeersovertredingen...”

Wij komen zingen en muziek maken voor jullie project, maar zingen ze veel in Ecuador?

“Muziek is er ontzettend populair. Elke school heeft een eigen lied, elke klas heeft zelfs een eigen lied en voor de lessen beginnen, wordt er steeds gezongen, soms met gitaarbegeleiding. En als er feestavondjes zijn, neemt muziek daar een belangrijke plaats in. Ze volgen ook de hitlijsten met vooral Spaanse muziek. Ook in Ecuador was b.v. ‘Despacidos’ (Luis Fonsi) deze zomer een topper.”

“Een ander populair item in de buurt van het Andesgebergte wordt geleverd door de mensen die ze ‘de zwaluwen’ noemen. Ze komen uit Peru en Ecuador en reizen in onze zomer naar Europa om er op te treden met de panfluit en te trachten CD’s te verkopen, terwijl ze ook armbandjes aanbieden. Het zijn de zgn.

vriendschapsbandjes. Je moet die laten aandoen door iemand anders, juist als teken van vriendschap. Dat gaat zo goed dat we ze ook op de kerstmarkten gaan verkopen. In de zomer zitten die mensen in Europa en als het hier winter wordt, reizen ze opnieuw naar Ecuador, waar het dan zomer wordt. Vandaar hun naam ‘zwaluwen’.”

Waaruit bestaat eigenlijk het project waar o.a. wij voor gaan zingen?

“Elk jaar kiezen we een thema. Dit jaar willen we de kindersterfte tegen gaan, want de grootste doodsoorzaak bij kinderen in Ecuador is nog steeds diarree, omdat ze dikwijls niet zo’n proper water drinken. We hebben een waterproject lopen met een dam. Het regent in onze streek nagenoeg drie maanden per jaar. Dat water wordt opgeslagen om de boerderijtjes te voorzien van irrigatiewater. Ons project voor 2017-18 bestaat er nu in om van dat irrigatiewater ook drinkwater te maken, zodat de kinderen voortaan gezond water kunnen drinken, waardoor de kindersterfte behoorlijk zal worden ingeperkt.”

Wanneer vind je dat jouw werk daar geslaagd is?

“Als je in jouw leven één mens ten gronde hebt kunnen helpen, mag je tevreden zijn. Met Eslabonsocial hebben wij vele positieve krachten bijeen gebracht, die voor die mensen soms het verschil maken tussen leven en dood. Wij geven ze daarmee uitzicht op een hoopgevende toekomst.”

Heb je toch nog ergens een droom?

“Absoluut. Er dreigt intussen immers een generatie verloren te gaan bij gebrek aan werk. Daarom proberen we ook daarin te helpen door een fonds op te richten met renteloze leningen. We steunen er vooral kleinschalige projecten mee, waardoor mensen toch initiatief kunnen nemen om te starten met een eigen bedrijfje. Sommigen beginnen een zaak gespecialiseerd in het maken van valse plafonds,

anderen lokken toeristen om met boten te gaan kijken naar dolfijnen. Soms kunnen we grond ter beschikking stellen om ze te stimuleren iets in de landbouw te doen. Geef je de mensen arbeid, dan voelen ze zich waardevol en zorg je ervoor dat ze een inkomen hebben.”

Krijg je nooit negatieve reacties op jullie projecten, wordt er nooit tegen geprutteld?

“Waar weinig is, heerst er een grotere solidariteit. Zo begon een vluchteling in het Antwerpse een kapsalon in een volkswijk. Dat ging goed, tot er twee deuren verder iemand met een gelijksoortig kapsalon begon. Ik vroeg hem of hij nu niet boos werd om zo veel directe concurrentie. ‘Ach,’ zei hij. ‘God geeft toch genoeg voor iedereen’. Kijk, dat is de mentaliteit. Ze gunnen daar nog iets aan iemand anders. Dat is hier wel eens anders. Ze hebben ook geen gezinshulp nodig, want als er iemand ziek wordt, komen de burens wel helpen. Ook de oudere mensen blijven inwonen bij het gezin. Het is een andere samenleving met meer solidariteit en er is nagenoeg geen eenzaamheid. Kom je bij die mensen op bezoek, dan zorgen ze ervoor dat je het beste krijgt van wat ze in huis hebben. Ze maken ook een hele stapel eten en je vraagt je af wie dat allemaal zal opeten. Maar dan zie je regelmatig iemand uit de buurt binnen komen en die neemt een stuk eten uit de pot en eet dat ergens in het huis op. Ze kennen er heel weinig negativisme. Ik stel vast dat we in België dikwijls onvoldoende waardering hebben voor hetgeen er wel is. We hebben geen respect voor de strijd die onze voorouders leverden voor een aantal sociale verworvenheden. Alles lijkt veel te evident geworden te zijn. Te weinig mensen beseffen dat ze in het beste stuk van de wereld leven en we zitten met veel onnodige verzuring. Dat is het grote verschil met onze mensen in Zuid-Ecuador.”

Mag ik alvast jullie koor en de muziekgroep hartelijk danken uit naam van Eslabonsocial voor deze belangeloze inzet tijdens het benefietconcert in Wommelgem.

Graag gedaan, Guy!

Meer info op de website van eslabonsocial.be of bij voorzitter Luc Van Elsacker op luc@vanelstacker.be

Wie de projecten financieel wil steunen kan dat op BE94 9791 5364 8914. Wie op jaarbasis minstens 40€ stort (met vermelding 'gift') kan daarvoor een fiscaal attest bekomen.

Benefietconcert EslabonSocial

kerk Wommelgem-Centrum
8 oktober 2017 om 14u30

Inkom: VVK €10 Kassa €13
tickets via: guido.degraeve@gmail.com
luc@vanelstacker.be
Meer info: www.eslabonsocial.be

Mannenkoor ZWK
Kamerorkest Musica con Gioia

Napels zien en dan sterven!

Napels zien en dan sterven! Niet dat ik dat van plan ben maar het is toch een uitdrukking met diepgang. Vooral voor bijgelovige mensen.

Een reis naar Napels, het was het moment om er te geraken want ons neefje, Dries M. kon veranderen van voetbalploeg. Dus even zoeken wanneer dat het best kon. Vliegtickets bestellen, zoeken naar goedkope vluchten... Ryanair ! Bagage selecteren! Niet echt moeilijk als je naar een warme streek trekt. Mooi verdeeld tussen de twee koffers, hetzelfde voor Hilde en dan op weg. Mooie vlucht naar het goede weer.

Een beetje spanning bij de landing en oei... gemist. Opnieuw opstijgen en een rondje draaien. Kwartier later toch een goede landing. Een bestelde taxi brengt ons naar het appartement. De chauffeur spreekt slechts enkele woorden Engels. Dan maar rondkijken naar de huizen. En wat een drukte. Verkeersregels zijn er om overtreden te worden! Dat viel ons direct op. Je moet al een geoefend rijder zijn om daarin te durven rijden! Gelukkig heelhuids aangekomen.

De chauffeur liet ons binnen, overhandigde de sleutels en we konden op verkenning. Vooral een groot terras met zicht op de zee en de Vesuvius viel ons op. Top.

Na het installeren de buurt wat verkennen. Wandelen en zwemmen aan een grijs en grijs strandje.

Eerste halve dag met succes afgerond. Gelukkig airco op de kamers om te kunnen slapen.

Volgende dag verkenning van het oude stadsgedeelte. Eerst er naartoe gewandeld en dan op zoek naar wat interessants zoals Napels ondergronds. Echt duidelijk zijn de platte grond op de toeristenkaarten niet. Na wat vraag"werk", met handen en voeten, eindelijk gevonden. Gidsronde in het Engels! Hoera!? Maar pech ... Pas binnen anderhalf uur. Dan maar met kleine handgids er alleen binnen. Wel wonderbaarlijk wat men vroeger van bouwen afwist.

Nog wat verder geslenterd in de smalle straatjes, langs het Spaans Kwartier op zoek naar een bus die ons kon terug brengen.

Geloof het of niet maar het heeft ons bloed, zweet en tranen gekost om een bus te nemen die ons op de juiste plaats kon brengen. Uiteindelijk hebben we slechts een kilometer gereden en hebben we de rest opnieuw te voet gedaan, want waar waren we anders terecht gekomen? We hebben onze benen vandaag serieus op de proef gesteld.

Volgend plan: de Vesuvius wilde ik zeker bekijken. Een ritje met de metro, verder met de trein en tot in Ercolano, aan de voet van de stomende reus. Een busrit naar de flank tot het woeste gedeelte en dan te voet verder. Prachtig uitzicht over de baai en de stad Napels. Ondertussen vliegt een blusvliegtuig over en weer om de beginnende brandjes te blussen. Dat gebeurt heel de dag door, dag na dag, week na week.

De immense mond van de reus doet mij inzien dat er geen kruid gewassen is tegen zulke kracht als hij spuwt.

De ronde rond de mond gestapt en genoten van de uitzichten rondom de krater. Een selfie genomen om te kunnen 'stoefen'. Maar ik was zeker niet alleen. Terug de stoffige en woeste afdaling naar het verzamelpunt. Natuurlijk wat souvenirsstalletjes te zien. En ja hoor, ook een voetbaltruitje met het nummer 14 vind je op de flank van de vulkaan.

Een half uur dalen langs de woeste flank met de bus die ons terug bracht naar Ercolano.

Dit stadje werd ook bedolven onder de lava, werd ook opgegraven en is zeker beter bewaard gebleven dan Pompeï. Niet zo groots maar wel mooi en verrassend goed geconserveerd.

Terug naar de thuisbasis via trein en metro.

Dries had ons zijn elektrische fietsen ter beschikking gesteld.

Daarmee groeiden de mogelijkheden om de grote omgeving te verkennen.

Op de kaart naar wat groen gezocht om eens wat anders te zien dan huizen. Een park met een grot in de nabijheid! Dat moest lukken met de fiets.

Grot alleen te bezoeken op afspraak en alleen in de voormiddag.

Het park lag hoog boven een klein schiereilandje waarop vroeger een gevangenis was gevestigd. Een kratermeer waar we waterschildpadjes hebben gezien.

Verder worden er concerten in openlucht gegeven. Het kartuizerklooster, aan de voet van het kasteel, is een museum met kunstwerken en muurschilderijen van de 15de tot de 19de eeuw geworden

Terug met de fiets. Sightseeing van Napels en omstreken. Het sportcomplex waar Dries traint, is gelegen in een armenbuurt waar niets speciaals te zien is. Een afdaling van 15 minuten zonder ook maar een trap te moeten doen is wel deugddoend.

Gaan eten doe je best niet te vroeg! Dat zijn wij natuurlijk niet gewend! Dus alleen in het restaurant. Met een kansspel op de televisie en een paar kelners die de tafels nog aan het dekken waren aten we een pizza Napolitana! Niet speciaal want die van thuis zijn zeker zo lekker!

Een weekje vliegt voorbij en voor we het wisten vlogen we terug naar huis waar broer Mark ons kwam ophalen!

Het was een toffe week maar ... voor ons is het toch 'Oost west, thuis best', bij kleinkinderen en hondjes!

En we leven nog altijd !

Open monumentendag

Open Monumentendag en dus besloot ik na de misviering in de monumentale kerk van St.-Jacob eens naar 'de dames' te trekken. In de krant had nl. gestaan dat een deel van het gebouw zou verdwijnen. Een deel ervan is erfgoed maar de jongste kapel, herbouwd na WO II, met 18de eeuws interieur wordt volgend jaar afgebroken. Vraag: waar gaat dit mooie interieur naar toe: bidgestoelte, glasramen en orgel?

De kleinste kapel van enkele vierkante meters wordt echter gerestaureerd. Verder kon je nog het keldertje van Van Dijck met kleine 'Delftse tegeltjes en de refter Christina van Zweden' bezoeken.

Toen de rondgang daar afgelopen was, op naar het volgende: de Faculteit Economie en bedrijfswetenschappen Flanders Business school, vroeger de *handelshogeschool* aan de Korte Nieuwstraat. Ik weet dat we ooit in de feestzaal een concert gegeven hebben. De feestzaal was er echter niet meer. In 2009 werden er grootse verbouwwerken gedaan. Alle leegstaande panden op de Sint-Katelijnevest en de Korte Nieuwstraat werden gerestaureerd en mee opgenomen in de oude handelshogeschool. Onder de mooie kapel, die voor de eerste maal te bezichtigen was, is een receptiezaal. In deze zaal is een moderne cocon geplaatst, volledig geluiddicht voor beperkte groepen.

Een overzichtsboekje van de verschillende monumenten maakte mij vervolgens attent op de *Opera*. Ongeveer 40 jaar geleden zong ons koor als bijgevoegd koor verschillende seizoenen in de opera. Ik wou wel eens zien hoe het operagebouw na twee renovaties, 1989 & 2003-2007, eruit zag. We werden vergast op een kleine show van de technische ploeg. Vanuit de zaal digitaal gestuurd, werd met het ophangstelsel voor het decor, doeken en stukken een show gegeven met rook- en lichteffecten. Daarna mochten we achter de coulissen. Het podium is dieper geworden want het hele ophaalsysteem met koorden is verdwenen. Waar wij vroeger de trappen moesten gebruiken, zijn nu twee moderne liften geplaatst.

Tijdens de monumentendag waren de liften echter niet voor de bezoekers. We kregen op de verschillende verdiepingen uitleg in de rekvisieten- en schminkkamer. Alle kamers zijn tijdens de renovatie gerestaureerd en gemoderniseerd. Via de technische ruimte en het naaiatelier, wat voor ons vroeger verboden terrein was, kwamen we wel terug op het podium. Het operagebouw werd ook uitgebreid met een modern gedeelte in de Van Ertbonstraat. Na het einde van de rondgang begaven we ons naar het Operaplein. We konden daar kijken naar de 90 ton zware betonbalken die ons - zoals sommige zeggen - het mooiste plein van Antwerpen gaan bezorgen. Wie weet wordt dit in de toekomst een monument.

Tsjingel-tsjangel

Zo noemde mijn moeder muziek die nogal modern klonk, die ze niet begreep. Zeg maar, muziek die niet onder de wat vage noemer klassiek viel. Op klassiek gaf ze nooit commentaar — al kon ze geen Bach van een Beethoven onderscheiden — en evenmin op de crooners uit haar jonge jaren genre Bing Crosby en anderen. Die crooners deden het meestal rustig aan en Klassiek stond voor haar gewoonweg gelijk met melodieus, rustig, bezadigd, en niet met zangers of zangeressen met van die geëxalteerde roffelaars achter zich.

Haar eigen repertoire was zeer beperkt.

Veel meer dan ‘Op de purperen hei’, ‘Daarbij die molen’ en soortgelijke meezingers zaten er niet in haar bagage. Die Vlaamse evergreens zong ze dan ook met volle overtuiging mee als op feestjes, vooral in haar dorp, de deelnemers gelijkgestemden met een gelijkaardige bagage bleken te zijn. (Wat bijna zonder uitzondering het geval was.)

Tsjingel-tsjangel

Ze zou er niet aan gedacht hebben om de radio stiller te zetten, maar met haar summiere zucht ‘tsjingel-tsjangel’ wisten we dat, we noemen maar iemand, Elvis Presley, niet echt in haar gratie viel. Ook Paul Anka en Fats Domino verdroeg ze lijdzaam, maar met Little Richard of Jerry Lee Lewis stoven we zelf naar de volumeknop om dat lijdzaam niet tot een lijden voor haar te maken.

Met ‘Hoe ge naar zone jazz kunt luisteren’ verduidelijkte ze af en toe haar stelling. Daarom was ze blij dat we bij de zangers waren. Ze kon zich hoegenaamd niet voorstellen dat zo’n serieuze pastoor als mijnheer Duysburgh de smaak van zijn pupillen met die Amerikaanse jazz zou ondermijnen. Voor mijn moeder waren de Amerikanen sowieso niet de vaandeldragers van goede smaak. Nog jaren na de oorlog kon ze zich behoorlijk druk maken over die luidruchtige wildebrassen van yankees die na de bevrijding de straten onveilig maakten (‘Den Duits’, dat was toch wat anders, enfin, toch in het begin!) En die Amerikaanse geüniformeerde madammen met hun gelakte nagels, die rookten, ongegeneerd, zomaar op straat! (De Engelse vrouwelijke soldaten pafden er ook niet naast, maar die konden op meer begrip rekenen, want ze spraken tenminste fatsoenlijk Engels, aldus mijn moeder die zelf geen gebenedijd woord Engels sprak).

Neen, de zangers droegen cultuur hoog in het vaandel, hoge cultuur, en daar ressorteerden volgens de cultuurprotectionisten geen dagen jazz en al zeker geen Presley of zijn epigonen onder. Vormden de jaarlijkse Kunstconcerten uiteindelijk niet de hoogmis, de schitterende ontplooiing van dat WK-vaandel?

Braaf, vroom, klassiek en Vlaams, en Liefde gaf haar duizend namen.

We lieten ons niet strikken door de Amerikanen.

(En dat menig koorlid thuis Bill Haley & His Comets door de luidsprekers liet rocken, ging geen mens wat aan).

Keynes

Maar ja, Keynes, de beroemde econoom, zou (let op, 'zou') ooit gezegd hebben: 'Wanneer de feiten veranderen, verander ik van mening. En u, mijnheer?' En ja, mijnheer Duysburgh zag dat de feiten veranderden. Zo was hij niet afkerig van een Spiritual op tijd en stond.

En ja, die spin-off van de Kring in de jaren zestig, dat groepje zangers dat zich aan wat — niet al te wilde — tsjingel-tsjangel of een Frans chanson waagde, kon hij best waarderen.

En zijn pupil en opvolger, die het duidelijk meer in zijn vingers had, liet de Kring nog harder swingen.

Zo raakten langzaam maar zeker de kerkelijke diensten en het verspreiden van het deftige Vlaamse lied wat enigszins in de verdrukking en — buiten misschien wat oudere knarren, zag iedereen dat het goed was.

De Kunstconcerten werden op het schap gezet en de kunst werd het om het hoofd boven water en het publiek te vriend te houden.

Tijdelijke Verenigingen met andere muzikmakers maakten van de Kring op gezette tijden een Tijdelijk Gemengd Koor en brachten Swing en Schwung in de brouwerij.

Zwoegen op motetten of het gregoriaans verdween wat op de achtergrond en maakte meer en meer plaats voor de vrolijke en gemakkelijke noot.

Al is die noot niet altijd even simpel te kraken. Zo blijkt.

Het lichte lied

Geen mens weet waarschijnlijk nog wanneer het startschot gegeven werd, maar sinds onheuglijke tijden bereidt het koor zich voor om weer eens met Tijdelijke Verenigingen in zee te gaan.

Op het programma staat heel wat Lichte Lied.

Een programma trouwens waarin stukken opgenomen werden die dan weer na een try-out in de prullenmand verdwenen, maar dat ondertussen het volume van het Dossier van de Bende van Nijvel benadert.

Repetitie na repetitie proberen we het Vuur van Adèle in ons te doen ontbranden en met mondgymnastiek — wel besteed aan de tenors met hun radde tongen — de Valse van Brel te bedwingen.

Repetitie na repetitie repeteert de arme dirigent zijn mantra 'Dat heb ik u de vorige keer al gezegd', maar die vorige keer bestond zijn koor misschien wel uit een lichtjes andere samenstelling.

Ja, ja, in het Dossier bevinden zich ook werken uit het meer klassieke repertoire, (mooie) stukken waarin de knarren blijkbaar beter hun weg vinden.

De resultaten van al dat labeur zullen in het najaar op diverse locaties gepresenteerd worden.

Mijn moeder zal er niet bij zijn.

Maar ik hoor het haar al zeggen.

Veel tsjingel-tsjangel.

20 jaar Klankjorum Jubelconcert

Café chantant
samen met Mannenkoor ZWK

Zaterdag 25 november 2017 om 20.00 u.

Zondag 26 november 2017 om 15.30 u.

Zaal Athena

Franklin Rooseveltplaats 11 te 2060 Antwerpen
www.zaalathena.be

Kaarten : 15€ - vvk 12€

tel. 0476/39 38 46

www.klankjorum.com

Weet je dat....

Weet je dat...

... wij in september het genoeg mochten smaken om drie verschillende dirigenten voor onze neus te zien staan?

... elk van hen wel eigen interpretaties heeft over dezelfde uit te voeren werken?

... één van hen het had over het 'afknippen' van een noot... Weer een nieuwigheid en nooit te oud om te leren dus.

... ook plots alle 'forte's' veranderden in 'pianissimo's' en omgekeerd. Straf!

... we van onze eigen dirigent nog een wijze raad meekregen: 'Zing die noten niet te luid, dan horen de mensen niet dat het niet helemaal juist is!'

... onze dirigent ook 'heimelijk' drager is van een hoorapparaat. En, wat zijn de eerste ervaringen? 'Dat mijn mening over de bassen compleet bevestigd wordt'. Vandaar allicht dat hij deze 'ondergewaardeerde' stemgroep zelf ging versterken met een andere dirigent achter de 'pupiter'.

... heel wat koorleden al uitkijken naar een optreden dat hen wel bijzonder goed ligt: een 'café chantant'. Hopelijk met aangepaste dranken, werd er al stiekem gefluisterd.

... de solisten op ons concert in Wommelgem al kunnen rekenen op de steun van enkele vrouwelijke fans. Nu de niet-solisten nog!

... Walter G. zich ontpopte tot een gewaardeerd dichter bij het melden van zijn afwezigheid tijdens een repetitie. Lees zelf maar:

*Vier russen vielen me onlangs aan:
de eerste pakte mijn sinus aan;
de tweede mikte op mijn gehoor;
de derde nam me bij de keel;
de vierde kneep mijn ademgeheel.
Finaal werd mijn stemorgaan gesmoord.
Piepen en hoesten was het resultaat.
Pillen en puffen brachten langzaam baat.
Virusinfectie is heel taai.
Ermee leven is wel saai.
Actief zijn wordt immers beboet
met ademnood en koortsgloed.*

... bij het koor zelden adressen worden gegeven van plaatsen waar we b.v. een extra-repetitie hebben met het orkest. Als er toch iemand adres en huisnummer vraagt, is de enige aanwijzing: 'aan het kerkje op de Boomsesteenweg'.

Waarschijnlijk heeft dit te maken met de wet op de privacy.

... repeteren tussen twee Clerckx'en een heel apart gevoel geeft, zeker voor een heel bescheiden koorlid.

... onze dirigent graag zijn mannen hoort. Zegt dit iets over zijn enorme liefde voor ons koor?

... er nogal wat interpretaties bestaan over hoe een stuk dirigeren en vooral ... hoe maak je aan een mannenkoor duidelijk wanneer ze moeten invallen na een intro van het orkest.

... het bevriende Sint-Ceciliakoor uit Essen o.l.v. de fel gewaardeerde Bart van Casteren uitpakt met een eigen versie van Il Trovatore van Verdi. Zij treden, samen met het Vlaams Symfonisch orkest en enkele gerenommeerde solisten, op in de St.-Josephkerk in Roosendaal op 15 oktober (14u30), maar ook in de Sint-Annaten-Drieënkerk op Linkeroever op 21 oktober (20u) en 22 oktober (15u). Tickets in voorverkoop aan 18€ bij www.vlaamssymfonischorkest.be of www.ceciliakoor.be . Aanbevolen!

... Nicole de Paepe op 15 oktober om 14u30 in de Sint-Carolus Borromeuskerk in Antwerpen uitpakt met een matineeconcert 'Piano Legato', muziek aangevuld met filmprojectie en voordracht door Linda Cleiren.

... we nog een 'last minute' bericht kregen over het concert dat ons aller Cristel De Meulder met orgelist Willem van de Weerd op zondag 1 oktober om 16u geeft in de St.-Theresiakerk (Grote Steenweg, Berchem) met Duitse barokmuziek en Vlaamse romantiek op het programma. Inkom: 12,50€.

... dat Els en Stijn Leers meer dan een half uur konden wachten in het districtshuis van Berchem totdat een in der haast opgeroepen schepene langs kwam om van het koppel het wettelijke ja-woord te aanhoren..

advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekering- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 *Verzekeraar van het Radeske*

Ondernemingsnummer 0525.898.564

Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Personalia:

Overlijdens:

- Met ontsteltenis vernamen we van zijn echtgenote G. Verbist, dat oud-wandelkringer **Walter van Outrive** op 7 juli 2017 te Oostduinkerke overleden is.
- Wij moeten jullie met spijt melden dat na Marc (+ 17/10/2013 - 66j) en Walter (+ 17/11/2013 - 70j), thans 'onze **Luk' Spoelders**, ook maar 66 jaar, op 07/09/2017 laatstleden overleden is.

Eind mei kreeg hij na een toevallige controle het plotse en onverwachte verdict dat een agressieve en onomkeerbare longtumor was vastgesteld.

Quasi drie maanden later heeft Luk nu voor altijd de ogen gesloten.

Het afscheid heeft heden geheel naar zijn wens in besloten familiekring plaatsgegrepen.

Luk is maar korte tijd actief lid van de ZWK geweest. Toen dat soms ter sprake kwam op familiebijeenkomsten, begon hij meestal spontaan de eerste noten van het 'Nos Autem' te zingen, er onmiddellijk fijntjes - in de hem zo kenmerkende humor - aan toevoegend ' dat Mr Duysburgh hem met zo'n stem eerder kwijt dan rijk wenste ' .

Luk heeft, toen hij zijn restaurant had op de hoek van Lange Nieuwstraat en St Jacobstraat te Antwerpen, naar we weten, ook een tijdlang Eigen Krabbels nog gesponsord.

We gaan hem missen.

Vanwege ZWK-sympathisante zus Chris en oud-leden Carl en Edwin Spoelders

De ZWK'ers zullen onze overleden vrienden op gepaste wijze herdenken tijdens de jaarlijkse gedachtenisviering op 11 november.

Huwelijk:

Met veel vreugde gaven Els en Stijn Leers op 30 september 2017 hun lang verwachte Ja-Woord. We wensten hen veel geluk en gaven Jan en Lieve een flinke handdruk en een dikke proficiat.

Onze voorbije activiteiten :

Zondag 3 september
Zondag 10 september

Heilige Geest – 22^e zondag v/h jaar
Sint-Jacob – 23^e zondag v/h jaar

In de nabije en verre toekomst :

Zondag 1 oktober – 10u30
Zondag 8 oktober – 10u00

Heilige Geest – 26^e zondag v/h jaar
Sint-Jacob – 27^e zondag v/h jaar

Zondag 8 oktober – 14u30 - in de kerk van Wommelgem Centrum
Concert met Musica con Gioia

Zondag 11 november – 11u00

Sint-Norbertus – Gedachtenisviering ZWK

Zaterdag 25 november – 20u00 en zondag 26 november – 15u30
in het Atheneum F. Rooseveltplaats
Concert met Klankjorum

Vrijdag 15 december – 20u00 – in de kerk van de Heilige Geest en
Zaterdag 16 december – 20u00 - in de kerk van Sint-Anna-ten Drieën (LO)
Kerstconcert met Voces Aequales

Werken mee aan dit nummer : Rik Neel, Hugo De Maeyer, Johan Clerckx, Guido de Graeve, Luc Korthout, Roger De Cock, Dries Mertens, Jenny Backx, Tony Ah Munn, Walter Goossens, Guy Mennen, Ludo Engelen, Hilde van Kampen, Marcel Coppens (v.u.)